

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΕΛΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο Βρινδινός τὸν προσπέρασε χωρίς νὰ τὸν ἀντιληφθεῖ. Ἐπειδὴ δὲν φοβότανε τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ποτὲ δὲ φρόντιζε νὰ βεβαιωθεῖ ἂν εἶταν μόνος ἢ ὄχι ὁσάκις περνοῦσε ἀπ’ αὐτὰ τὰ μέρη. Προχώρησε καμιά πεντακοσαριά ἀκόμη βήματα καὶ βρέθηκε μπρὸς τὸ σπίτι του, ἕνα μεγάλο, παλιὸ κ’ ἐτοιμόρροπο σπίτι πού προκαλοῦσε φρίκη σὲ ὅποιον τὸ βλεπε.

Ἐκείνη ἡμέρα ἔβλεπε ὁ Βρινδινός χαμογέλασε μ’ ἀνακούφιση. Εἶταν τὸ σπίτι του. Ἐκεῖ μέσα φύλαγε ὅτι ἀγαποῦσε περισσότερο σ’ αὐτὸν τὸν κόσμον, δηλαδή τὰ χρήματά του.

Δέκα μέρες τώρα δὲν εἶχε χαϊδέσει τὰ μάτια του ἢ λάμπη τους, δέκα μέρες τώρα δὲν εἶχαν ἀκούσει τὴ μουσικὴ τους, δέκα μέρες εἶχε νὰ βυθισθεῖ τὰ χέρια του μέσα σ’ αὐτά.

Νὰ γιατί ἔτρεχε μὲ τὴν ἀνυπομονήα καὶ μὲ κάποια ἀνησυχία μάλιστα.

Στὸ σκαλοπάτι τοῦ σπιτιοῦ στεκόταν μιὰ γρηῃ ψηλή, ἀδύνατη μὲ μαθρα ρούχα, πού ἐρχότουσαν τοῖτα-τοῖτα στὰ κοκκαλιάρικα μέλη της. Θὰ εἶταν τουλάχιστον ἐνενηντὰ χρόνων, μὰ φαίνονταν πολὺ δυνατὴ. Τὸ μοῦτρο εἶταν ρικινὸ, ψημμένο καὶ τὸ χῶριζε στὰ δυὸ μία μύτη ἀετοῦ. Εἶχε καὶ τὸ ταγγάνικο ἀπάνω της. Ἄλλ’ ἀπ’ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ της, αὐτὸ πού χτυποῦσε ξεχωριστὰ σ’ ὁ βλέμμα, εἶταν τὰ τεράστια μάτια της, πού εἶχαν μίαν ἐκφραση πένθιμη καὶ τραχειά. Τὰ ἄσπρα σκληρὰ μαλλιά της πέφτανε σὰ χαιτὴ ἀπάνω στους ὤμους της.

Οἱ χωριάτες τὴ φοβότουσαν κ’ ἔλεγαν ὅτι πολλὰ φορὲς τὰ μεσημέρια τὴν εἶχαν δεῖ νὰ περναίει σὰ φάντασμα στὴν ἐξοχὴ.

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, πού τὴν ἔλεγαν Φρέα, εἶταν ἡ μητέρα τοῦ Βρινδινοῦ, καί, σὰν τὸ γυιὸ της, ἐξασκοῦσε χίλια κρυφὰ ἐπαγγέλματα, ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ πειὸ φανερὸ εἶταν τῆς μαγισσῆς. Γι’ αὐτὸ μάλιστα καὶ καθόταν σ’ αὐτὸ τὸ μακρυσμένον μέρος, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν ἢ ἱερὰ ἐξέτασι δὲν ἀστενεύονταν μὲ τὴς μαγισσῆς καὶ τὴς καταδίωξε ἀρείλιχα.

Βλέποντας τὸ γυιὸ της ἢ Φρέα μῆχη μὲ σα μαζὶ του κ’ ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Τότε ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὅποιο μλήσαμε, μισσηκώθηκε ἀπὸ τὸ χαντάκι ὅπου εἶταν πεσμένος καὶ μὲ χίλιες προσφιλῆεις πῆγε καὶ ἐστάθηκε κάτω ἀπ’ τὸ μοναδικὸ παραθύρου τοῦ σπιτιοῦ τῆς μαγισσῆς πού εἶταν μισάνοιχτο.

III

Φρέα, ἡ μάγισσα

— Τίποτε καινούριο ; ρώτησε ὁ Βρινδινός μπαίνοντας μέσα.

— Τίποτε.

— Καὶ τὰ λεπτὰ μου ;

— Ἐ, τὰ λεπτὰ σου ! Καλὰ ! Φοβάσαι μὴ σοῦ τὰ πάρουν.

Ἐννοια σου κ’ ἔλους τοὺς κλέφτες τὸν κόσμον νὰ κλείσουν ἐδῶ μέσα, δὲ θὰ μπορῶσουν νὰ ξετρυπωσοῦν οὐτ’ ἕνα σκουδὸ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Βρινδινός, καὶ εἰμαι πολὺ ἀνόητος πού ἀνησυχῶ, ὅταν φεύγω ἀπὸ δῶ. Ἄλλὰ, βλέπεις, τὰ χρήματα εἶνε ἡ λατρεία μου. Καὶ μοῦ φαίνεται, μπορῶ νὰ λέω πὼς εἰμαι πλούσιος.

Ἡ Φρέα ἔψωσε τοὺς ὤμους της.

— Ὅσο πολλὰ κ’ ἂν σοῦ φαίνονται τὰ λεπτὰ σου, ἀπάντησε, θὰ τὰ δεῖς νὰ φεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια σου καὶ σὸ τέλος φτωχὸς θὰ πεθάνεις.

— Θὰ μὲ σκοτίζεις λοιπὸν διαρκῶς ; εἶπε ὁ Βρινδινός σκυθρωπάζοντας, μ’ αὐτὴ τὴν παρῆδοξη προφητεία σου ; Σέρεῖς καλὰ ὅτι μὲ νευρίζεις, ἂν καὶ δὲν τὴν πιστεύω. Γιατὶ λοιπὸν μοῦ τὴν ξαναλές τόσες φορὲς ;

— Ἀφοῦ δὲν τὴν πιστεύεις, τότε γιατί πειράζεις ; ἀπάντησε ἡ γρηῃ. Αὐτὴ ἡ προφητεία δὲν προέρχεται ἀπὸ μένα, ἀλλ’ ἀπὸ αὐτὸν ἐδῶ.

Καὶ μὲ τὸ μακρὸ τῆς χερὶ ζδειξε στὸ βάθος τῆς κάμαρας, καθισμένον ἀπάνω σ’ ἕνα ξύλινο κοτέτσι, ἕνα μαῦρο πετεινὸ πού εἶταν τόσο ἀκίνητος σὰ νὰ εἶταν βαλσαμωμένος.

— Ἀνοσιᾶς, γυῖλλοις ὁ Βρινδινός ρίχνοντας ἕνα μαγιαχὸ βλέμμα στὸν πετεινὸ. Καὶ πὼς θὰ σοῦ φεύγουν τὰ λεπτὰ ἀπὸ τὰ χέρια μου, ἀφοῦ δὲν ξεθεύουμε τίποτε κ’ ἀφοῦ, ὅπως καὶ σὺ ἢ ἴδια ὁμολογεῖς, εἶνε ἀδύνατον νὰ μοῦ τὰ κλέψουνε ;

— Δὲν ἔξρω, ἀπάντησε ἡ Φρέα, ἀλλὰ ἐκεῖνο πού εἶνε γραμμένο νὰ γίνῃ θὰ γίνῃ καὶ γιὰ νὰ ἐμποδίσουμε τὴν καταστροφὴ τὸ καλῆτρο πού ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶνε νὰ πολλαπλασιάσομε τὴς οἰκονομίας μας, δουλεύοντας χωρίς ἀνάπαυση νύχτα καὶ μέρα.

— Ἐ καὶ τί ἄλλο κάνω ἐγὼ ἀπ’ αὐτὸ ;

— Ἐχε γούστο ! Καὶ πόσα κέρδη-σεξ δέκα μέρες τώρα πού λείπεις ; Πόσα ἔφερες ; Νὰ δοῦμε !

— Πόσα ἔφερα ; εἶπε ὁ Βρινδινός πού σηκώθηκε λάμποντας δόλοκληρος. Σὲ λίγες μέρες θάχουμε ἑκατομμύρια ! Ὁ ἀσθενὴς μου σώθηκε, θὰ ζήσει κ’ ἐγὼ ἔκανα τὴν τύχη μου.

Ἡ γρηῃ εἶπεν εἰρωνικὰ :

— Ἐλπιδες πάντοτε καὶ τίποτε τὸ θετικὸ.

— Σοῦ λέω ὅτι ἔκανα τὴν τύχη μου. Αὐτὸς ὁ νέος ἀξίζει γιὰ μένα δόλοκληρα μεταλλεῖα χρυσοῦ.

— Ὄνειρα ! χίμι κρες ! μουρμούρισε ἡ μάγισσα. Εἶσαι τουλάχιστον βέβαιος ὅτι αὐτὸς ὁ εὐπατριδὴς εἶνε ἐκεῖνος πού νομίζεις ἐσύ ;

— Βέβαια, ἔχω σηματοῖσει γι’ αὐτὸ τὴν πεποιθήσῃ μου.

— Ἡ πεποιθήσῃ σου ! ὦραία ἐγγύρησι γιὰ νὰ χωθεῖς σὲ μιὰ τέτοια δουλειά ! Κι’ ἂν αὐτὸς ξέρεῖ τι τοῦ γίνεται ; Ἄν ἔχει κανένα ἐγγραφο ;

— Ξερωραμένη γρηῃ ! τὴ διάκοψε ὁ Βρινδινός, καὶ μὲ φαντάστηκε τόσο ἀνόητο ὅστε νὰ σκέπτομαι νὰ τοῦ πωλήσω ἕνα μουσικὸ πού τὸ ξέρεῖ κ’ αὐτὸς !... Ἐψαξα ὅλα τὰ ρούχα του ἀκουσα ὅλα τὰ λόγια πού τοῦ ξεφύρανον στὸ παραμυθῆ του. Σοῦ λέω, ἀγνοεῖ τὰ πάντα !.. Μένει μονάχα νὰ μάθομε ἂν εἶνε γενναίος κ’ αὐτὸ εἶνε ἕνα ζήτημα πού πρέπει νὰ τὸ ξεκαθαρίσομε πρῶν ἀπὸ τ’ ἄλλα, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένουμε...

— Νὰ περιμένουμε ! τί ;

— Νὰ μπορῶσι ὁ νέος νὰ μλεῖ καὶ νὰ κινῆται.

— Καὶ θάρρησει νὰ γίνῃ αὐτὸ ;

— Κάνα μῆνα, ἔξῃ βδομάδες τὸ πολὺ.

— Καὶ ἔνα μῆνα ἢ ἔξῃ βδομάδες, θὰ κάθεσαι ἔτσι ; Ὁ ἀφίρεις τὴν πελατεία σου καὶ θὰ χάσεις τὰ καθημερινὰ σου κέρδη, τὰ σίγουρα ;

— Στάσου, ἄς μὴ μαλλώνουμε, εἶπε ὁ Βρινδινός μ’ ἀνυπομονήα. Ἄδικο θὰ ἔχανα τὰ λόγια μου γιὰ νὰ σὲ πείσω ὅτι εἶνε συμφέρον νὰ θυσιάσω τὸ παρὸν γιὰ τὸ μέλλον. Καλὰ ! καὶ τὸ σχέδιό μου ν’ ἀποτύχη, ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ βγάλω τὸν κόπο μου. Μέσα στὸ παλιόσπιτο τῆς Μαγδαληνῆς ὑπάρχουν χρῆ, ατα, τὰ ἔρτα, καὶ καλλίτερα ἀπὸ τὰ δικὰ μου ἂν εἶνε κομμμένα, θὰ τὰ βρῶ.

— Τὶ θέλεις νὰ πεις ;

— Μπὰ ! Ἐχάσας τί συνέβη στὸν πύργο τοῦ Ἁγίου Ἀμάνδου τῆ νύχτα τῆς πρώτης Μαῦου 1536 ;

— Ὅχι βέβαια.

— Καὶ δὲ θαυμάζεις τὴν ἐξαιρετικὴν τύχη πού μπαίνει στὸ σπίτι τῆς Μαγδαληνῆς ἐμένα, ὁ ὅποιος εἰμαι ὁ μόνος πού ἔρω τὸ μουσικὸ της ; Σκέψου λοιπὸν ὅτι ἕνα μῆνα ἀκόμα θὰ εἰμαι ὁ μοναδικὸς κάτοικος αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Ὡς τώρα ἔχω κάνει ἄνω-κάτω ἀπὸ τὸ ψάξιμο τὸ δωμάτιο τοῦ ἀσθενοῦς κ’ ἐβεβαίωθηκα ὅτι ὁ θησαυρὸς δὲν εἶνε κομμμένος σ’ αὐτὸ. Πρόκειται τώρα νὰ ψάξω ἄλλου καὶ μείνε ἡσυχῃ ; Ὁ ἀρχίσω ἀπὸ τὴ σοφίτα καὶ θὰ φτάσω στὸ ὑπόγειο χωρὶς ν’ ἀφήσω ἀνερευνητὴ οὔτε μιὰ γωνιά !..

— Ἄλλη χίμαιρα ! ἀλλῃ ἀνοησία ! τὸν διάκοψε ἡ γρηῃ. Ὑστερα ἀπὸ τριαντατρία χρόνια περιμένεις νὰ βρῆς ; τὸ θησαυρὸ τοῦ Λαντροῦ ἀπὸ τὸν ὅποιο δὲ θάχει μείνει οὔτε σκουδὸ.

— Εἶκοσι ἐπτὰ μόνο χρόνια εἶνε, ἀπάντησε ὁ Βρινδινός. Ἐχουν περάσει τρία χρόνια ἀπ’ ὅπου πέθανε ὁ Λαντροῦ κ’ ἀπὸ τότε δὲν ἔχει βγῆ οὔτε θηνάριο ἀπὸ τὸ σπίτι, καὶ κατὰ τὸ λογαριασμὸ μου αὐτὸ κάνει ἕνα ὑπόλοιπο ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες σκουδα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ κομμῶνται στὸ βάθος καμμιᾶς γωνίας. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν εἶν’ εὐκαταφρόνητος.

— Καὶ φαντάζεσαι, δυστυχημένε, ἰσραῆλ, ὅτι ἡ Μαγδαληνῆ, δὲν ἔχει βάλει τὸ χερὶ της ἐκεῖ μέσα ;

— Σιωχηματίζω τὸ κεφάλι μου. Ἄς εἶνε ὅμως, ἀρετὰ συζητήσαμε γι’ αὐτὸ. Δὲ μπορεῖ ; νὰ μὲ κάνεις ν’ ἀλλάξω τὰ σχέδιά μου στὸ ξαναλέω. Καὶ ἐκατὸ σκουδα ἂν εἶταν θὰ τὰ ἤθελα. Θὰ σηκῶσω ὅλα τὰ κεραμίδια, τὰ βγάλω ὅλα τὰ τοῦβλα τῶν τοίχων καὶ ὅλες τὴς σαγίδες τῶν πατωμάτων καὶ εἰμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὰ βρῶ.

— Μ’ αὐτὰ τὰ μυαλὰ νὰ πηγαίνεις ! ἀπάντησε ἡ Φρέα. Σόδευε τὴς ὥρες σου γυρεύοντας αὐτὸ πού δὲν ὑπάρχει !.. Ὁ πετεινὸς ἔχει δικιο !.. Ἐσὺ φτωχὸς θὰ πεθάνεις !

Ἡ φράσι αὐτὴ εἶχε τὴν ιδιότητα ν’ ἀνάβει τὸν Βρινδινὸ.

— Ὁ πετεινὸς σου, εἶπε δειχνοντας τὴς γυοδιές του πρὸς τὸν πετεινὸ τοῦ ὁποῖου τὸ ἐρυθροπὸ μάτι ἔλαμπε μέσ’ τὸ σκοτάδι, ὁ πετεινὸς πρέπει νὰχε προφητεῖται ὅτι θὰ τὸ στρίψω τὸ λαμό...

— Δοκίμασε ! εἶπε ἡσυχῃ ἡ γρηῃ.

Ἄλλὰ ὁ Βρινδινός, ἀπὸ κάποιο φόβο τὸν ὅποιο τοῦ προκαλοῦσε τὸ ζῶο, δὲν ἐπεχειρήσε τίποτε.

(Ἄκολουθεῖ)

Τὴν εἶχαν δεῖ νὰ περναίει σὰ φάντασμα στὴν ἐξοχὴ